

August 1978.

Innhold :

- Direktiv om verving til FN-styrken i Libanon.
- Direktiv om den lokale lønnskampen fra faglig utvalg.
- Direktiv om kampen mot nedleggelse/innskrenkinger fra faglig utvalg
- Direktiv om utbyggingsplan (vedlagt).

DIREKTIV OM VERVING TIL FN-STYRKEN I LIBANON.

Direktiv.

Alle medlemmer som kan verve seg til FN-styrken i Libanon, må oppfordres sterkt om å gjøre dette. DS skal gjøre dette kjent i distriktpartiet.

Begrunnelse og anvisninger.

For begrunnelse av direktivet viser vi til artikkel i Klassekampen tirsdag 25. juli.

Alle som er ferdig med førstegangstjenesten og alle som avtjener verneplikt og er ferdig med seks måneder av verneplikten kan i prinsippet verve seg. Av folk som har avslutta førstegangstjenesten vil folk som er AG+ eller spesialutdanna (f.eks som sjåfører eller sambandsfolk) ha best muligheter.

FN-styrken mangler nå særskilt leger, men også offiserer og menige. Folk som er leger eller har befalsutdanning kan følgelig rekne med å ha muligheter.

DIREKTIV OM DEN LOKALE LØNNSKAMPEN FRA FAGLIG UTVALG.

1. DS skal straks undersøke tidspunkt for lokale lønnsforhandlinger i alle viktige bedrifter og bedrifter der vi har innflytelse.

2. Ut fra en analyse av styrkeforholda på den enkelte bedriften skal DS plukke ut minst en, helst flere bedrifter, der DS skal lede forberedelsene til forhandlinger og eventuelle aksjoner.

3. Straks det oppstår en lokal lønnskonflikt skal DS sørge for at det blir tatt kontakt med dem som er i konflikt. Dette gjelder også om det ikke fins partimedlemmer blant dem som er i/skal ut i aksjon.

Begrunnelse.

De lokale forhandlingene er den eneste muligheten for de fagorganiserte til å unngå lønnsnedslaget som voldgifta vedtok. De mange protestene mot voldgifta viser at mange ikke føler seg forplikta

Nettpublisert av Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2010
overfor resultatet. Sjøl om mange lar seg påvirke av demagogien om "landets økonomi" i forbindelse med de sentrale oppgjørene, vil atskillig færre godta null i de lokale forhandlingene. Etter voldgiftsdommen har det i løpet av halvannen måned vært over 30 lokale aksjoner og streiker, de fleste i forbindelse med lønsspørsmål. Voldgifta har ikke lagt noen demper på den utviklinga vi har hatt det siste året med stadig flere kortvarige aksjoner for bedre lønn - snarere tvert imot.

NAF har lovet økonomisk støtte til enhver bedrift som står mot aksjoner for lokalt lønnstillegg. Derfor vil det også bli vanskeligere å oppnå resultater i de lokale forhandlingene. De fagorgansierte må ta i bruk hardere midler og være forberedt på å kjempe hardt og lenge for å unngå lønnsnedslag.

Det er ingen overdrivelse å si at uten partiets ledelse vil de fleste slike kamper lide nederlag. Mye av den tilliten partiet har i fagbevegelsen skriver seg fra innsatsen vår i ledelsen av streikerkamper og fra et landsomfattende støttearbeid. Partiet står for mange arbeidere som en garanti for at en streik vil få støtte. På mange arbeidsplasser der partiet ikke fins, tar arbeiderne i bruk de erfaringene som partiet har propagandert fra streikebevegelsen i 70-åra. I den situasjonen vi står overfor i de nærmeste åra med muligheter for omfattende aksjoner mot lønnsnedslag, er det helt utilstrekkelig å flyte på innsatsen fra tidligere. Det er vår oppgave å framskaffe eksempler på seierrike lokale lønnskamper som kan tjene som en oppmuntring og inspirasjon for hele arbeiderklassen.

Dette krever først og framst nitide forberedelser. I svært mange tilfeller blir partiet stilt overfor en faktisk streikesituasjon uten å ha vært skikkelig nok inne i forberedelsene. Idet streiken er et faktum, krever den i seg sjøl så mye at det er vanskelig å rette opp eventuelle mangler i forberedelsene underveis. Valg av aksjonsform og tidspunkt har avgjørende betydning for utfallet. Riktig tid og form er avhengig av vitenskaplig analyse av de objektive og subjektive vilkåra. Derfor de to første punktene i direktivet.

Samtidig vil det oppstå en rekke spontane streiker og aksjoner, både på plasser der det er partimedlemmer og på plasser der partiet ikke fins. Det er også vår oppgave å gjøre alt som står i vår makt for å hjelpe arbeiderne på disse arbeidsplassene til å oppnå best mulige resultater. I svært mange tilfeller blir representanter for partiet, avisa eller fra streikestøttebevegelsen svært godt mottatt av de streikende. Eventuelle fordommer mot partiet viser seg å forsvinne raskt når vi kommer i personlig kontakt med de streikende. Det har stor betydning at kameratene utviser smidighet, fantasi og tålmodighet i slikt arbeid og gjør et klart skille mellom arbeideraristokratenes og massenes ideer. Det må aldri herske tvil om partiets fulle støtte til arbeidere som er i aksjon.

I noen tilfeller vil reaksjonære arbeideraristokrater på en arbeidsplass være tvunget til å gå inn i aksjoner, men samtidig gjøre alt som står i deres makt for å hindre en demokratisk utvikling av kampen. Også i slike tilfeller må partiet gi uttrykk for støtte og samtidig styrke enhver opposisjon som vil gi arbeiderne makta over aksjonen.

DIREKTIV OM KAMPEN MOT NEDLEGGELSER/INNSKRENKINGER FRA FAGLIG UTVALG.

1. DS skal samle materiale og foreta en analyse av bedrifter og bransjer i distriktet som er trua av nedlegginger og innskrenkinger.

2. På bakgrunn av en slik analyse skal det sammenkalles kaderkonferanser. Sammensettinga og karakteren av konferansene avgjøres ut fra de lokale behovene. Konferansene bør være avholdt i løpet av oktober.

3. Straks DS får høre om nedleggings- og oppsigelsesvarsel på en bedrift, skal de sørge for at det blir tatt kontakt med arbeiderne på bedriften, uavhengig av om det fins partimedlemmer på plassen.

Begrunnelse.

Tap av arbeidsplassen er det fagorganiserte frykter mest under krisa. Kamp mot nedlegginger gir et godt grunnlag for å avsløre DNA-regjeringa og rive mange arbeidere bort fra sosialdemokratens grep. Kampen gir grunnlag for breie allianser, med deler av arbeideraristokratiet, allianser over forbunds- og bransjegrensene, mellom arbeidere og funksjonærer, ja til og med allianser over klassegrensene.

Dette er et område av klassekampen som gir store politiske muligheter, men der vi har få erfaringer og i liten grad har utvikla paroler og taktikk.

De fleste av de nedleggingene vi har vært vitne til i det siste kommer som et resultat av planer for omstrukturering av hele bransjer som er utarbeida av staten og monopolene. Ulveseth-utvalget, Kobberfondet, Industriefondet er tre av en hel rekke organer og institusjoner der staten, representanter for monopolkapitalen og ledende LO-folk deltar. Fienden er som oftest godt forberedt foran enhver nedleggelse, mens vi foreløpig stiller alt for svakt og som oftest begynner arbeidet med å analysere når nedleggelsen så og si er et faktum.

Å føre kampen mot nedlegginger krever grundige undersøkelser og analyser fra vår side, både sentralt og lokalt. En korrekt analyse av årsaken til nedleggelse, den økonomiske situasjonen til bedriften/konsernet, konsekvensene for arbeiderne, for underleverandører, for lokalsamfunnet osv., er en forutsetning for å kunne stille de korrekte parolene, rette inn kravene mot den som virkelig er ansvarlig og for å kunne bygge de allianser som er mulig.

Grunnlaget for allianser mot nedleggelser er breiere og forskjellig

Nettpublisert av Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2010
 fra de alliansene vi kan bygge opp i en lønnskamp. Dette er det viktig å være oppmerksom på for å unngå sekterisme og forene alle som kan la seg forene.

Splittelsen i sosialdemokratiet og arbeideraristokratiet er ofte større i nedleggingssaker. Erfaringene vi har til nå viser at det skiller seg ut en forholdsvis liten kjerne av pamper og politikere som for enhver pris vil forsvare bedriften og skjerme regjeringa for aksjoner og kritikk. Mange som aldri tidligere har stemt for et forslag fra oss og er trofaste DNA-folk, setter grensa for lojaliteten sin ved det å miste jobben med regjeringas hjelp.

Alliansen mellom produkasjonsarbeidere og funksjonærer - folk i Handel og kontor, NITO, NFATF - er mulig og må arbeides hardt for. I de nedleggingssakene der vi har hatt en viss innflytelse, har vi klart å få til en sterk allianse for en felles kamp for arbeidsplassene. Der reaksjonære arbeideraristokrater får herje fritt, forsøker de å så splid ved å kreve at funksjonærstillingene skal rasjonaliseres bort.

Alliansen over fag- og bransjegrenser er for lite utvikla, men parolen "Forsvar industriarbeidsplassene i Oslo" er et eksempel på vilken veg vi kan gå for å bygge denne alliansen i en storby.

Spesielt i mindre lokalsamfunn er alliansegrunnlaget breit. I Hokksund fikk arbeiderne støtte i formannskapet. Småhandlere, skolesamfunn osv. kan risikere å miste mye av eksistensgrunnlaget sitt og kan la seg forene i kampen for å forsvare lokalsamfunnets eksistens. Tyssedal er et eksempel på korrekt utbygging av disse alliansene.

Som kommunister er det vår oppgave å knytte til oss enhver mulig alliert, uten å skjule til fortidas uenigheter.

I enhver nedleggingssituasjon oppstår raskt det problemet at klubbstyret eller andre organer setter igang med et spill bak kulissene og innleder forhandlinger om reaksjonære alternativer over hodet på arbeiderne. Fra første stund må vi kjempe for at makta skal ligge i klubben. Fra første stund må vi sikre at det blir reist krav om at alle mulige politiske instanser og bedriftsledelsen skal svare for seg, innkalle sentrale folk til klubbmøte, kreve at de tar opp saken i kommunestyre, storting osv. Det politiske presset spiller en avgjørende rolle i kampen mot nedlegginger.

Kaderkonferanser for et lokalsamfunn, et konsern, en bransje, er en svært nyttig metode til å få lagt opp en felles politikk og taktikk for kampen. Disse må legges opp ut fra de lokale behovene. Sentralt vil det i alle fall bli arrangert en slik landsomfattende konferanse om Ulveseth-utvalget. Men det er i første rekke de lokale konferansene som kan få fart i arbeidet når et visst undersøkelses- og analysearbeid er gjort på forhånd.